Γιατί υποφέρουν οι Χριστιανοί; (Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Νοεμβρίου, 2008

Οι κοσμικοί προβληματίζονται κάθε φορά που βλέπουν τους συνειδητούς χριστιανούς να υποφέρουν ή ν' αντιμετωπίζουν δυσάρεστες καταστάσεις. Νομίζουν ότι οι άνθρωποι του Θεού είναι απαλλαγμένοι απ' όλα αυτά. Μερικοί μάλιστα, αμφισβητώντας τις προθέσεις τους, λένε ότι γι' αυτό το σκοπό καταφεύγουν στο Θεό! Τέτοιοι ισχυρισμοί είναι ανεύθυνοι και αποκαλύπτουν την επιπολαιότητα με την οποία βλέπουν τα θρησκευτικά θέματα οι εκτός της Εκκλησίας κοσμικοί. Συχνά, προβληματισμό έχουν και οι ίδιοι οι χριστιανοί, οι οποίοι άλλοτε παραπονούνται και άλλοτε γογγύζουν.
Το θέμα αυτό είναι πνευματικό και μόνο πτυχές του μπορεί κανείς να μελετήσει, γι' αυτό και ρώτησα το Νήφωνα:
«Πώς μπορούμε ν' απαντήσουμε στο ερώτημα, γιατί επιτρέπει ο Θεός να δοκιμάζονται οι χριστιανοί, την ώρα που οι άλλοι άνθρωποι απολαμβάνουν τα υλικά αγαθά, ζουν μέσα στις σαρκικές ηδονές και δεν πιστεύουν στην αιώνια ζωή;»

«Δεν έχω κάποια συγκεκριμένη απάντηση. Και δεν υπάρχει, νομίζω. Πώς ν' απαντήσω εγώ στο «γιατί επιτρέπει ο Θεός;». Πώς μπορώ εγώ να ερευνήσω το σχέδιό Του; Πάντως, είναι σίγουρο ότι καθετί που επιτρέπει ο Θεός να εμφανιστεί στη ζωή τού χριστιανού, είναι ενταγμένο στην πρόνοιά Του, η οποία αδιάκοπος εκδηλώνεται προς όλους τους ανθρώπους. Για να ξεπεράσω την πνευματική μου πτωχεία θα επικαλεστώ τον **ιερό Χρυσόστομο**, ο οποίος συχνά αναφέρεται στο θέμα που μας απασχολεί. Θυμάμαι εκείνα που λέει στην α' ομιλία του. «Εις τους ανδριάντας» για να εξηγήσει τις πολλές και πολλών ειδών κακοπάθειες των αγίων ανθρώπων. Ο άγιος μιλάει για **δέκα αιτίες**. Ελπίζω να με βοηθήσει η μνήμη μου για να σου τις πω.

Πρώτη, λοιπόν, **αιτία** που επιτρέπει ο Θεός να κακοπαθούν οι ενάρετοι, είναι η προφύλαξή τους απ' το φοβερό πάθος της υπερηφάνειας. Ως αδύνατοι άνθρωποι είναι εύκολο να παρασυρθούν στο συγκεκριμένο πάθος, παρακινούμενοι απ' το μέγεθος των κατορθωμάτων τους, αλλά και απ' τα θαύματα που επιτελούν.

Δεύτερη αιτία είναι ο περιορισμός τού ενθουσιασμού που έχουν οι άλλοι για το πρόσωπό τους και η διάλυση της ψευδαίσθησης πως οι άγιοι είναι ανώτεροι της ανθρώπινης φύσης και πρέπει να θεωρούνται ως θεοί! Δυστυχώς η ψευδαίσθηση αυτή υπάρχει και στις μέρες μας. Τα συχνά φαινόμενα της προσωπολατρείας και της

τυφλής προσκόλλησης σε διάφορους γέροντες την επιβεβαιώνει.

Τρίτη αίτια είναι η φανέρωση της δύναμης του Θεού. Ό,τι πετυχαίνουν οι άγιοι δεν είναι αποτέλεσμα της δικής τους δύναμης, αλλά της παντοδυναμίας τού Θεού, η οποία εκδηλώνεται μέσω των ασθενούντων και δοκιμαζομένων αγίων.

Τέταρτη αιτία τής κακοπαθείας τών αγίων είναι η γνωστοποίηση της υπομονής τους αλλά και της αφοσίωσής τους στο Θεό. Να φανεί η ευγνωμοσύνη τους προς το Θεό κι ας υποφέρουν πολλές θλίψεις. «Τοις αγίοις αρκεί τούτο εις αμοιβήν και αντίδοσιν, το θεραπεύειν τον Θεόν».

Πέμπτη αίτια, για να στοχαζόμαστε την ανάσταση και την αιώνια ζωή. Γιατί, όταν δεις έναν δίκαιο και γεμάτο από αρετή άνθρωπο να υποφέρει πολλά κακά και να φεύγει απ’ αυτό τον κόσμο, δεν είναι δυνατό να μην σκεφθείς την άλλη ζωή όπου ο Θεός θα του επιτρέψει την απόλαυση των κόπων του.

Έκτη αιτία είναι η παρηγοριά και η ανακούφιση όλων εκείνων που έχουν στη ζωή τους παρόμοιες θλίψεις, χωρίς όμως την αγιότητα. Αφού οι άγιοι υπέφεραν τόσα, φυσικό είναι να υποφέρουν και αυτοί.

Έβδομη αίτια η παρακίνηση των ανθρώπων να μιμηθούν τους αγίους, οι οποίοι, παρ' όλη τη φυσική τους αδυναμία, πέτυχαν σπουδαία πράγματα.

Όγδοη αιτία είναι η γνώση για το ποιοι άνθρωποι είναι δυστυχείς και ποιοι ευτυχείς. Το παράδειγμα των αγίων ανατρέπει την κοινή αντίληψη.

Ένατη είναι η διαπίστωση ότι οι θλίψεις μάς κάνουν δοκιμότερους στην κατά Θεόν ζωή.

Και **δέκατη**, επίσης σημαντική διαπίστωση, ότι τα στεφάνια και τα βραβεία πλεονάζουν και οι αμοιβές αυξάνονται, όταν οι άνθρωποι περνούν μέσα από πολλές θλίψεις την παρούσα ζωή. Είναι πράγματι σοφές οι εξηγήσεις αυτές του ιερού Χρυσοστόμου», είπε ο φίλος μου.

Κι εγώ κατέληξα: «Πρέπει να ευχαριστούμε το Θεό για όλα όσα συμβαίνουν στη ζωή μας. Ιδιαίτερα για τα δυσάρεστα. Αλίμονο, αν ο χριστιανός αρχίσει να παραπονείται και να γογγύζει. Είναι σίγουρο ότι δεν θα σωθεί».

(*Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος» 17/10/2008*)